

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marcin Garcia Fernandez

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Krygiółka

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2019 r. w Pile

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Bank SA w W.**

przeciwko **T. W. (W.)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego T. W. na rzecz powoda (...) Banku SA w W. 113.701,18 zł (sto trzynaście tysięcy siedemset jeden i 18/100) zł z odsetkami:

a. umownymi w wysokości równej odsetkom maksymalnym za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c., od kwoty 108.909,22 zł od 12 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,

b. ustawowymi za opóźnienie od kwoty 4.791,96 zł od 17 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,

II. kosztami procesu obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od niego na rzecz powoda 5.707,92 zł.

SSO Marcin Garcia Fernandez

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. w pozwie złożonym 17 grudnia 2018 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie od pozwanego T. W. na swoją rzecz 113.701,18 zł, z czego 108.909,22 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 12 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty, 2.650,31 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, 2.141,65 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz 1.422 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. W uzasadnieniu wskazał, że 11 sierpnia 2017 r. zawarł z pozwanym umowę kredytu. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku terminowej spłaty rat. W związku z tym wzywał go do zapłaty zaległości, informując też o możliwości restrukturyzacji zadłużenia. W końcu wypowiedział mu umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności. Pozwany nie zapłacił długu, w związku z czym wystawił wyciąg ze swoich ksiąg, stwierdzający jego zadłużenie. Na dochodzone pozwem roszczenie składają się: 108.909,22 zł należności głównej, 2.650,31 zł odsetek umownych za korzystanie z kapitału za okres od 15 maja 2018 r. do 29 października 2018 r., 2.141,65 zł tytułem odsetek za opóźnienie od 15 maja 2018 r. do 11 grudnia 2018 r. Na podstawie postanowień umowy jest uprawniony do naliczania odsetek umownych za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Postanowieniem z 3 stycznia 2019 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do rozpoznania sprawy w postępowaniu upominawczym i przekazał ją do Sądu Okręgowego w Poznaniu według właściwości (k. 8).

Pozwany przyznał zasadę żądania pozwu, ale zaprzeczył faktom, na których powód oparł założenie skuteczności wypowiedzenia umowy (k. 42).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank SA w W. (nazywany dalej Bankiem) i pozwany T. W. zawarli 11 sierpnia 2017 r. umowę kredytu konsumpcyjnego nr (...) (nazywaną dalej umową). Na jej mocy powód udzielił pozwanemu kredytu na cele konsumpcyjne w wysokości 117.629,76 zł, a pozwany zobowiązał się go spłacić w 84 miesięcznych, równych ratach po 1.903,92 zł każda, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca (§ 1 i 3 umowy). W umowie zastrzeżono stałe oprocentowanie kredytu w wysokości 9,19 % w stosunku rocznym (§ 2 ust. 1). Przewidziano w niej, że w razie opóźnienia kredytobiorcy w regulowaniu zobowiązań z niej wynikających, Bank będzie uprawniony do pobierania od kwoty niespłaconych w terminie należności podwyższonych odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. (§ 7). W umowie przewidziano także szczegółowe przesłanki i sposób jej wypowiedzenia. Między innymi wskazano, że Bank ma prawo dokonać wypowiedzenia, przy zachowaniu trzydziestodniowego terminu, w razie opóźnienia pozwanego z zapłatą jednej, pełnej raty, pod warunkiem wcześniejszego wezwania go przez Bank do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych i braku spłaty w tym terminie (§ 9 ust. 1 a).

(twierdzenia powoda, k. 19-22 przyznane przez pozwanego, k. 42)

Pozwany od początku nie spłacał kredytu w kwotach i terminach przewidzianych w umowie. Na dzień 25 lipca 2018 r. jego zadłużenie wynosiło 2.745,29 zł z tytułu kapitału i 7,47 zł z tytułu odsetek za opóźnienie w spłacie kapitału. W związku z tym pismem z 25 lipca 2018 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty tego zadłużenia w terminie 14 dni roboczych oraz poinformował, że może w tym terminie złożyć wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Pozwany otrzymał wezwanie 2 sierpnia 2018 r., ale nie uregulował długu, w związku z czym pismem z 29 sierpnia 2018 r. powód wypowiedział mu umowę kredytu z zachowaniem trzydziestodniowego terminu. Pismo zostało doręczone pozwanemu 3 września 2018 r. Kolejnym pismem z 29 października 2018 r., w związku z upływem terminu wypowiedzenia, powód wezwał pozwanego do zapłaty całego wymagalnego zadłużenia.

(dowód: szczegółowa historia kredytu, k. 29-30, wezwanie do zapłaty z 25.07.2018 r., k. 23 i dowód jego wysłania, k. 24 oraz doręczenia, k. 39, pismo powoda z 29.08.2018 r., k. 25 i potwierdzenie odbioru, k. 26-27, pismo powoda z 29.10.2018 r., k. 27 i dowód jego wysłania, k. 28)

Na dzień 11 grudnia 2018 r. zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu wyniosło: 113.701,18 zł, z czego 108.909,22 zł tytułem zaległego kapitału, 2.650,31 zł tytułem zaległych odsetek umownych za korzystanie z kapitału za okres do 29 października 2018 r., 2.141,65 zł tytułem odsetek od niespłaconych w terminie należności z tytułu kapitału za okres do 11 grudnia 2018 r.

(dowód: wyciąg z ksiąg powoda, k. 18, szczegółowa historia kredytu, k. 29-30)

Część ustalonych faktów była między stronami bezsporna. Zgodnie z art. 229 k.p.c., nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Natomiast stosownie do art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Na podstawie art. 229 k.p.c. Sąd przyjął bez dowodów te powołane przez powoda fakty, które pozwany przyznał, mając przy tym na uwadze, że w żadnym przypadku przyznanie nie budziło wątpliwości. Odnośnie twierdzeń powoda, do których pozwany się nie odniósł (art. 230 k.p.c.), wyniki rozprawy wskazywały na to, że dotyczą faktów, o których musiał mieć wiedzę, więc mógł się o nich wypowiedzieć i zaprzeczyć im, gdyby taka była jej wola.

Powód złożył do akt i powoływał się na kserokopie dokumentów. Było to w istocie stwierdzeniem faktu istnienia dokumentów o formie i treści wynikającej z tych kopii. Niezakwestionowanie ich przez pozwanego stanowiło zaś nie wypowiedzenie się co do tych faktów, co pozwalało uznać je za przyznane, gdyż wyniki rozprawy potwierdzały je (art. 230 k.p.c.). Pozwalało to przeprowadzić dowód z dokumentów, których istnienie, treść i forma zostały przyjęte bez dowodów, tak jakby zostały złożone w oryginałach.

Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie dokumentów prywatnych. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne. Nie budziły one wątpliwości co do swojej prawdziwości i zgodności treści z prawdą. W większości nie były przez żadną ze stron pod żadnym względem podważane, więc także z tego punktu widzenia nie było podstaw do odmówienia im wiary.

Pozwany zakwestionował autentyczność swego podpisu na potwierdzeniu odbioru przesyłki zawierającej wypowiedzenie umowy kredytu. Sąd porównał ten podpis i podpis pozwanego na jego dowodzie osobistym i doszedł do wniosku, że są do siebie bardzo podobne (art. 254 § 1¹ k.p.c.). W związku z tym udzielił pozwanemu pouczenia, że w takiej sytuacji jest zobowiązany udowodnić, że podpis na potwierdzeniu odbioru nie pochodzi od niego i może to uczynić tylko dowodem z opinii biegłego grafologa. Pozwany oświadczył, że nie chce, aby Sąd przeprowadzał taki dowód (k. 42). W związku z tym, nie obalił domniemania autentyczności swego podpisu na potwierdzeniu odbioru (art. 245 k.p.c. i art. 253 k.p.c.).

Wyciąg z ksiąg powoda, oceniany jako zwykły dokument prywatny, Sąd uznał za dowód o wysokiej wiarygodności i mocy dowodowej w zakresie wysokości zadłużenia pozwanego na dzień jego wystawienia. Banki są szczególnymi podmiotami gospodarczymi, funkcjonującymi w oparciu o bardzo szczegółowe regulacje, także w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych i poddaniymi restrykcyjnemu nadzorowi. W związku z tym, jakkolwiek nie można wykluczyć możliwości, że księgi rachunkowe jakiegoś banku są prowadzone nierzetelnie lub nieuczciwie, to jednak prawdopodobieństwo takiego stanu rzeczy jest minimalne. Dlatego z reguły wyciąg z ksiąg banku jest dokumentem prywatnym o dużej sile przekonywania (mocy dowodowej). Zaufanie do przedmiotowego wyciągu podnosiło także to, że jego zapisy były spójne z treścią umowy kredytu i innymi dokumentami i nie zostały przez pozwanego zakwestionowane.

Sąd zważył, co następuje:

Powód dochodził zaspokojenia swojej wierzytelności wynikającej z zawartej z pozwanym 11 sierpnia 2017 r. umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...). Na mocy tej umowy pozwany otrzymał określoną ilość środków pieniężnych i był zobowiązany do ich zwrotu w sposób i na warunkach w niej ustalonych. Ponieważ z tego obowiązku się nie wywiązywał, powód wypowiedział umowę na mocy postanowień § 9 umowy. Po upływie okresu wypowiedzenia umowa uległa rozwiązaniu i całe zadłużenie stało się wymagalne. Zatem dochodzone przez powoda roszczenie kreowała przedmiotowa umowa kredytu (art. 354 § 1 k.c.).

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynikało, że powodowi przysługiwała wobec pozwanego wierzytelność w kwocie 113.701,18 zł, z czego: 108.909,22 zł tytułem zaległego kapitału z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 12 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty, 2.650,31 zł tytułem odsetek umownych za korzystanie z kapitału za okres do 29 października 2018 r. i 2.141,65 zł tytułem odsetek od niespłaconych w terminie należności z tytułu kapitału za okres do 11 grudnia 2018 r.

Powód domagał się odsetek umownych za opóźnienie w wysokości ustawowych odsetek maksymalnych od należności głównej od dnia 12 grudnia 2018 r. W tej części jego roszczenie było uzasadnione, gdyż znajdowało oparcie w postanowieniach § 7 umowy.

Powód żądał także odsetek ustawowych za opóźnienie od skapitalizowanych odsetek umownych (kapitałowych i od niespłaconych w terminie należności) narosłych w okresie przed wytoczeniem powództwa. Na mocy art. 482 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie od chwili wytoczenia o nie powództwa. Zatem także w tym zakresie roszczenie powoda było uzasadnione.

Przeciwko żądaniu pozwu pozwany nie podniósł żadnych zarzutów.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda jako wygrywającego poniesione przez niego koszty w postaci opłaty od pozwu 5.686 zł (k. 5 i 36), opłaty od pełnomocnictwa 17 zł oraz kosztów sporządzenia notarialnego odpisu pełnomocnictwa 4,92 zł.

SSO Marcin Garcia Fernandez